

Et gensyn med Warnemünde

For 20 år siden (what? Kan det passe?) sejlede jeg min første Guldpokal som skipper i egen båd. Det foregik i Warnemünde, en smuk gammel kurby som dengang bar tydelige tegn af at have været en del af DDR indtil få år før – men hvor man samtidig tydeligt kunne se charmen som var ved at genopstå. Dengang fik vi lov at sætte små telte (jeg delte et igloo telt med besætningen) op på et meget smalt græsstykke langs stenmolen, her følte vi os som konger i første parket. Større telte var forvist til en grusplas ved siden af klubhuset som i DDR tiden havde været hegnet helt ind og dannet rammen om sejler elitens træningscenter. Jeg husker også tydeligt sejlads farvandet, lige ud til Østersøen hvor store, rullende bølger hurtigt rejste sig ved den mindste smule vind – yehaa, rutsjebanetur. Skønt!

I år, præcis 20 år senere, var smukke Warnemünde igen rammen for Guldpokalen. Byen har beholdt sin charme og ligner på mange måder sig selv – og så alligevel ikke. For den gamle badeby er genopstået, den bærer i dag tydeligt præg af at være en mondæn ferieby, og langs kanalen er der opstået et leben af restauranter og barer – på den lidt turistede måde. Der var ikke længere mulighed for at slå telt op hvor vi lå sidst, græskanten findes ikke mere. Havnen er blevet udbygget en del siden vi var der sidst, og der er et leben uden lige. Denne gang var alle telte og campere placeret bag nogle skure en anelse længere væk, på en plads af primært grus med et par græstotter. Vi havde heldigvis langt mere luksuriøs indkvartering, idet Empacher fra Tibbe Tit havde haft held til at skaffe os en rigtig lækker ferielejlighed med fin plads til begge besætninger og morgenmad på en skøn lille overdækket terrasse i baghaven. Der manglede intet – ja, det skulle da lige være en nøgle til toilettet. Den blev erstattet af en føntørrer – var toilet eller bad i brug placerede man helt enkelt nævnte føntørrer foran døren, og det var at betragte som låst dør. Tricket var så at huske at tage føntørreren tilbage på badeværelset når man gik ud – ellers kunne der ende med at stå en og trippe forgæves for at komme ind.

Der var i år 7 danske deltagere ved stævnet, og da det startede mandagen efter at DM sluttede lørdag havde vi travlt med at køre derved søndag. Vi skulle tidligt afsted for at nå derved i tide til søsætning og velkomst. Gisti blev en del af en kortege med Gollum og Kong Fus, vi kørte sydover med pause ca. hver 2. time og nåede frem efter knap 7 timers kørsel. Ved ankomsten blev vi bedt om at holde på tilkørselsvejen til den store havn Hohe Dühne hvor kranen var placeret – der var nemlig ikke plads til os inde på kranområdet endnu. Grunden var at der ugen inden havde været Warnemünder Woche, og de havde haft samme blæsevejr som vi oplevede under DM. Derfor havde de måttet tage deres reservedag i brug, og kunne først komme på land søndag – med den samme kran som folkebådene skulle i med. Der havde åbenbart været logistisk kaos hele dagen, men det var heldigvis ved at tynde ud. Nå, vi sendte gasterne op for at registrere idet chaufførerne var blevet bedt om at blive ved bilen – og før gasterne var tilbage var

vi lukket ind på kranpladsen og i færd med at hjælpe hinanden med mastehejsene. Næste udfordring var at vi skulle have sejlene målt inden vi kunne meldes klar, og det skulle jo helst foregå inden den i øvrigt søde og sjove måler gik hjem. Udfordring: da vi knækkede masten under DM fik storsejlet et grimt stræk så vi egentlig ikke havde lyst til at sejle flere stævner med det. Vores helt blev endnu engang Empacher, han ringede og sagde at han jo sådan set havde et ekstra stel udmærkede North sejl vi gerne måtte låne, perfekt fittet til vores nye alu mast. Det sagde vi selvfølgelig jatak til, men Tibbe Tit var ankommet mange timer før os og allerede transporteret over på den anden side af floden hvor stævnehavnen lå – og dermed også vore sejl. Med hiv og sving lykkedes det at få fremskaffet sejlene til måling og båden i vandet, Sjonas og Astrid sejlede Gisti over floden mens Empacher og jeg tog bilen med på færgen over, læssede bagagen af i lejligheden og gik ned på havnen for at møde de andre. De havde fået et slæb af en skøn ung fyr som vi fik meget glæde af den uge, han styrede en fin lille motorbåd som skulle være pressebåd under stævnet, og lå nu og ventede på os. Velkomsten foregik nemlig tilbage i Hohe Dühne! Og vi var meget sent på den. Men med privat taxabåd nåede vi over lige inden talerne sluttede, Brian og Claus havde reserveret pladser til os, og der var en lækker buffet serveret i en virkelig smuk balsal inde i en bygning som mest mindede om et forvokset sandslot.

Sejladserne gik i gang næste dag, og det blev en hel uge med det smukkeste sommervejr. De fleste dage var vinden ret let, og strømmen tydelig. Der rejste sig præcis som jeg huskede nogle ret store søer i forhold til vindstyrken, og en af dagene blev vi ligefrem holdt i land. Hos nogen sporedes frustrationer idet der jo faktisk var vind at se og bådene tæt ved land sejlede – men sandheden var at der også var ret stærk strøm, og den vind vi kunne se var en søbrise som ikke holdt langt nok ud til at lægge en Guldpokal bane. Hvis vi var blevet sendt på vandet er det sandsynligt at strømmen havde overmandet vinden, og sendt os alle på flugt i samlet flok mod Polen! I samme øjeblik dagens sejladser blev endeligt afblæst gjorde vi udflugt ned til den brede hvide kilometerlange sandstrand hvor man kunne boltre sig i efterdønningerne hver gang et stort skib passerede ude i Østersøen et sted.

På Gisti havde vi vore udfordringer med ny mast og nyt sejlmærke - vi plejer jo at sejle Quantum. Ingen tvivl om at både mast og sejl kan skyde god fart, det så vi flere gange. Men intet var som det plejer og vi var ikke hurtige nok til at omstille os når forholdene skiftede – og det skulle jeg hilse at sige at de gjorde rigtig meget. Og så var der lige den sejlads hvor vi fik den helt perfekte start nede ved læ mærke, stor fordel, fuld skrue på båden i en ren skudstart. Vi var lige på vej til at overveje om vi skulle vende ind og dække linien af idet vi vist nok kunne gå foran hele flokken – da fokkestrækkeren sprang! Det lille stykke line vi havde vævet ind i faldet som en hurtig løsning da vi satte den nye alumast på midt under DM holdt ikke! Vi fik en mand på dæk, og flikket en midlertidig redning sammen, men vi turde ikke sætte fuldt træk på og sejlede resten sejladsen med så alvorlige gardiner i forsejlet at det kostede gevaldigt på farten. Inden

næste sejlads havde vi fået det sikret lidt bedre, men vi var nu stadig lidt nervøse for om det holdt. Så er det godt at kende sine venner, og Søren Kæstel ved jo et og andet om tovværk. Han hoppede om bord da vi kom i land og fik lavet en genial løsning til os som helt sikkert nok skal holde.

Da vi efter reparationen stod en mindre flok på broen og nød en fadbamse mens vi snakkede dagen igennem bemærkede jeg pludselig at mændene omkring mig blev helt fjerne i blikket. Jeg vendte mig om for at se hvad der dog distraherede dem så meget – og stiftede bekendtskab med en sportsgren jeg ikke kendte før. Det viste sig at der samtidig med Guldpokalen blev afholdt Tysk Mesterskab i livredning, og en af disciplinerne er paddleboard. Altså, ikke stand-up paddle som er ved at være ret udbredt herhjemme. Nænej, i den her sportsgren sidder en ung sportstrænet pige i meget lille bikini på knæ på sit bræt, læner sig frem og ror med hænderne mens rumpetten stritter lige op i luften. Og en flok af disse idrætsudøvere var på vej ud af havnen. Behøver jeg nævne at der kom flere situationer i løbet af ugen hvor det godt kunne være lidt svært at holde mændenes opmærksomhed?

Det blev en uge med høj sol, let vind, og store udfordringer på vandet. Der var ultra tæt løb i toppen, først i sidste sejlads blev stævnet afgjort på marginaler. I land blev der ikke sparet på øllene, og flere aftener var aftensmaden med i registreringsgebyret. Tysk gæstfrihed som vi kender den. Ulf Kipcke sejlede flot og fejlfrit, og det vandt han på – med vore room-mates Tibbe Tit meget tæt i haserne på 2. pladsen. På 3. pladsen kom de samme finner (Herman Saari) som indtog den plads til DM, de ligger nok ret lunt i svinget når de skal sejle på hjemmebane til næste år. Af de resterende danskere klarede kun Erik Køster og Søren Kæstel sig ind i top ti, vi andre måtte finde vore pladser længere nede af listen.

Stor tak til arrangørerne, hvor Berlinerne fra Spandauer Yachtclub nok trak den største del af det organisatoriske ansvar. Og tak til alle sejlervenerne som var med til at skabe en forrygende uge med ultra god stemning – trods de noget svingende resultater på vandet ;-)

Med sejlerhilsen,

Ditte Andreasen, DEN 1130 Gisti